

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

DRUGI ODJEL

PREDMET MAFALANI protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 3646/17)

PRESUDA

STRASBOURG

21. svibnja 2024.

Ova je presuda konačna, no može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Mafalani protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Drugi odjel), zasjedajući u odboru u sastavu:

Pauliine Koskelo, *predsjednica*,

Lorraine Schembri Orland,

Davor Derenčinović, *suci*,

i Dorothee von Arnim, *zamjenica tajnika odjela*,

uzimajući u obzir:

zahtjev (br. 3646/17) protiv Republike Hrvatske koji je hrvatski državljanin g. Amir Mafalani, rođen 1982. godine i izdržava kaznu zatvora u Lepoglavi („podnositelj zahtjeva”) i kojeg je zastupala gđa L. Horvat, odvjetnica u Zagrebu, podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”) dana 3. siječnja 2017.,

odluku da se Vladu Republike Hrvatske („Vlada”), koju je zastupala njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik, obavijesti o prigovorima o uvjetima smještaja podnositelja zahtjeva u zatvoru i njegovu pravu na poštovanje dopisivanja, a da se ostatak zahtjeva odbaci kao nedopušten,

očitovanja stranaka,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 16. travnja 2024.,

donosi sljedeću presudu koja je usvojena na navedeni datum:

PREDMET SPORA

1. Zahtjev se odnosi na uvjete smještaja podnositelja zahtjeva u posebnom zatvorskom režimu u Zatvoru u Zagrebu i navodni nadzor vlasti nad njegovim dopisivanjem s njegovom odvjetnicom.

2. Podnositelju zahtjeva određen je istražni zatvor u Zatvoru u Zagrebu 31. listopada 2008. zbog sumnje da je sudjelovao u zločinačkoj organizaciji koja je provela likvidaciju dvoje novinara u središtu Zagreba i privukla veliku pozornost medija. Podnositelj je u konačnici proglašen krivim za pomaganje u teškom ubojstvu te je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od šesnaest godina (za više pojedinosti vidi *Mafalani protiv Hrvatske*, br. 32325/13, stavci 6. – 53., 9. srpnja 2015.).

3. Nalogom od 1. studenoga 2008., koji, prema navodima podnositelja, njemu nikada nije dostavljen, načelnik odjela osiguranja Zatvora u Zagrebu odlučio je da se, s obzirom na specifičnost i način počinjenja kaznenog djela za koje je podnositelj bio osumnjičen, na smještaj podnositelja i njegovih suoptuženika u istražnom zatvoru primjenjuju posebne mjere nadzora i osiguranja. Podnositelj je, među ostalim, trebao boraviti sam u ćeliji, ne komunicirati s drugim zatvorenicima ili zatvorskim osobljem te sam ići u šetnju na otvorenom onoliko dugo koliko su to dopuštale okolnosti u zatvoru. Trebalo je nadzirati njegove posjete i dopisivanje. Naknadno mu je

zabranjeno dobivati dnevni tisak, gledati televiziju ili slušati radiouređaj do rujna 2009.

4. Prema tome, prema službenoj zatvorskoj evidenciji, od 31. listopada 2008. do 29. rujna 2009. podnositelj zahtjeva boravio je sam u ćeliji površine 8,49 m², ne uključujući sanitarne čvorove koji su od ostatka sobe bili odvojeni zidom visine približno 50 cm.

5. Od 29. rujna 2009. do 7. prosinca 2012. podnositelj zahtjeva boravio je u ćelijama iste veličine s još jednim pritvorenikom.

6. Predviđene su i posebne mjere za prijevoz podnositelja zahtjeva u sudnicu i prisustvovanje sudskim ročištima, koje su uključivale stavljanje lisica na ruke i noge. To je bilo opravdano činjenicom da je jedan od podnositeljevih suosumnjivnika navodno teretio podnositelja i drugog optuženika u postupku, što je predstavljalo povećan sigurnosni rizik tijekom sudskih ročišta na kojima im se svima zajedno sudilo.

7. Podnositelju zahtjeva bilo je dopušteno primati posjete obitelji pod nadzorom tijekom cijelog boravka u istražnom zatvoru, a prema navodima Vlade primio je 168 takvih posjeta svojih roditelja u razdoblju od više od dvije godine. Dopušteni su mu i nenadzirani posjeti njegovih odvjetnika, što je također u velikoj mjeri iskoristio.

8. Dana 13. travnja 2012. podnositelj zahtjeva primio je pismo od svoje odvjetnice koje je bilo otvoreno, a omotnica je bila ovjerena pečatom Županijskog suda u Zagrebu i parafom nepoznate osobe. Na upit podnositelja zahtjeva, predsjednik raspravnog vijeća Županijskog suda u Zagrebu obavijestio ga je da nikada nije donesena odluka o odobrenju nadzora nad njegovim dopisivanjem s njegovim odvjetnicima jer je takav nadzor u svakom slučaju zabranjen prema domaćem pravu. Otprilike u isto vrijeme nadležno Ministarstvo obavijestilo ga je da je odluka o primjeni posebnih mjera smještaja u odnosu na njega povjerljiva.

9. Godine 2013. podnositelj zahtjeva podnio je tužbu protiv države tražeći naknadu štete zbog neodgovarajućih uvjeta boravka u Zatvoru u Zagrebu. Presudom od 19. lipnja 2015., pažljivo ispitavši svaki od prigovora podnositelja zahtjeva, Općinski građanski sud u Zagrebu odbio je njegov tužbeni zahtjev kao neosnovan. Taj sud je presudio da su podnositeljeva prava bila privremeno, zakonito i opravdano ograničena zbog razloga sigurnosti u cilju neometanog dovršetka istrage te da nije bio izložen postupanju koje predstavlja povredu članka 3. Konvencije. Prema mišljenju suda, svako trpljenje kojem je podnositelj zahtjeva možda bio izložen kao rezultat ograničenja njegovih prava nije bio takvog intenziteta da bi opravdao dosuđivanje naknade, već se odnosio na stupanj trpljenja i omalovažavanja neizbježnog u svim situacijama lišenja slobode i bio je povezan sa specifičnošću i težinom kaznenog djela koje mu je stavljeno na teret.

10. Njegovu naknadnu žalbu i ustavnu tužbu nadležni sudovi su odbili, a posljednja domaća odluka podnositelju je dostavljena 12. rujna 2016.

11. Podnositelj je pred Sudom prigovorio, na temelju članka 3. Konvencije, zbog neodgovarajućih uvjeta svojega boravka u Zatvoru u Zagrebu (loša ventilacija, osvjetljenje, grijanje, higijena, hrana i medicinska njega) i zbog prestrogog posebnog zatvorskog režima koji mu je određen (socijalna izolacija, potpuno ograničenje korištenja televizije i tiska, stavljanje lisica na ruke i noge tijekom sudskih ročišta) te zbog nepostojanja postupovnih zaštitnih mjera u tom pogledu. Nadalje je prigovorio, na temelju članka 8. Konvencije, zbog navodno nezakonitog nadzora nad njegovim dopisivanjem s odvjetnicom.

OCJENA SUDA

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 3. KONVENCIJE

12. Opća načela o neodgovarajućim uvjetima u kojima borave osobe lišene slobode sažeta su u predmetu *Muršić protiv Hrvatske* [VV], br. 7334/13, stavci 96. – 101., 20. listopada 2016., a opća načela o usklađenosti posebnih zatvorskih režima s člankom 3. Konvencije sažeta su u predmetu *Piechowicz protiv Poljske*, br. 20071/07, stavci 158. – 165., 17. travnja 2012. Konkretno, zabrana kontakta s drugim zatvorenicima iz sigurnosnih, stegovnih ili zaštitnih razloga sama po sebi ne predstavlja nečovječno postupanje ili kažnjavanje (vidi *Ramirez Sanchez protiv Francuske* [VV], br. 59450/00, stavak 123., ECHR 2006-IX, i ondje navedene predmete). Iako je produljena zabrana druženja s drugima nepoželjna, pitanje ulazi li takva mjera u područje primjene članka 3. Konvencije ovisi o konkretnim uvjetima, strogosti mjere, njezinu trajanju, cilju kojemu teži i njezinim učincima na dotičnu osobu (vidi *Rohde protiv Danske*, br. 69332/01, stavak 93., 21. srpnja 2005., i *Rzakhanov protiv Azerbajdžana*, br. 4242/07, stavak 64., 4. srpnja 2013.).

13. Sud primjećuje da postoje razlike u određenim pojedinostima prikaza podnositeljeva smještaja u Zatvoru u Zagrebu koji je dostavila tužena Vlada i prikaza koji je dostavio podnositelj. Konkretno, čini se da se ne slažu oko trajanja razdoblja u kojem je podnositelj sam boravio u zatvorskoj ćeliji. Dok je podnositelj zahtjeva tvrdio da je bio sam u ćeliji od 31. listopada 2008. do 9. srpnja 2011., odnosno u razdoblju od više od dvije godine i osam mjeseci, iz službene zatvorske evidencije kao i utvrđenja domaćih sudova proizlazi da je zapravo bio sam u ćeliji samo do 29. rujna 2009., odnosno približno jedanaest mjeseci (vidi stavke 4. i 9. ove presude).

14. Sud nadalje primjećuje da na temelju članka 28. u vezi s člankom 30. stavkom 1. Pravilnika o kućnom redu u zatvorima za vrijeme izvršavanja pritvora upravitelj zatvora odlučuje hoće li pritvorenik biti smješten u sobu gdje je zajednički smještaj ili u jednokrevetnu sobu. U predmetu podnositelja zahtjeva, njegov smještaj u jednokrevetnu sobu bio je opravdan

specifičnošću kaznenih djela koja su podnositelju zahtjeva i njegovim suosumnjivcima stavljena na teret, koja su ne samo privukla veliku pozornost medija i izazvala paniku među općom populacijom nego su i, kako je objasnila Vlada, imala obilježja terorističkog akta bez presedana u povijesti zemlje.

15. Sud nadalje primjećuje da su podnositelju zahtjeva, iako mu nije bilo dopušteno komunicirati s ostalim zatvorenicima radi njegove vlastite sigurnosti, ali i kako ne bi pokušao utjecati na istragu ili prosljeđivati poruke, te mu nije bilo dopušteno gledati televiziju, slušati radio ili čitati novine prije rujna 2009., bile dopuštene svakodnevne jednosatne šetnje na otvorenom te posjeti obitelji i odvjetnika, što je u velikoj mjeri iskoristio (vidi stavak 7. ove presude). Stoga se ne može reći da je bio u potpunoj osjetilnoj i društvenoj izolaciji, već djelomičnoj i relativnoj (usporedi gore navedeni predmet *Rzakhanov*, stavak 72., u kojem je podnositeljev kontakt s ljudima bio ograničen na razgovore s drugim zatvorenicima tijekom jednosatne šetnje i povremeno komuniciranje sa zatvorskim osobljem).

16. S obzirom na navedeno, Sud ne smatra da je razdoblje od jedanaest mjeseci koje je podnositelj proveo sam u sobi u pritvoru bez prava na komunikaciju s drugim zatvorenicima, ili na pristup televiziji ili tiskanim medijima, bilo toliko dugo ili ozbiljno da je predstavljalo „potpunu osjetilnu” ili „potpunu društvenu” izolaciju u suprotnosti s člankom 3. Konvencije (vidi gore navedeni predmet *Ramirez Sanchez*, stavak 135.).

17. Podnositelj zahtjeva nadalje je prigovorio da je, nakon što je smješten u ćeliju s drugim pritvorenikom, osim jednosatne šetnje na otvorenom, preostala dvadeset i tri sata dnevno ostajao zaključan u ćeliji koja je bila odgovarajuće veličine, ali u kojoj su on i pritvorenik s kojim je dijelio ćeliju konzumirali sve svoje obroke u neposrednoj blizini samo djelomično odvojenih sanitarnih čvorova (vidi stavak 4. ove presude). Iako Sud smatra da je taj konkretan aspekt smještaja podnositelja zahtjeva vrijedan žaljenja, podnositeljeva situacija ipak se razlikovala od prethodnih predmeta protiv Hrvatske koji se odnose na nečovječne i ponižavajuće uvjete smještaja u Zatvoru u Zagrebu (vidi, među mnogim drugim izvorima prava, *Longin protiv Hrvatske*, br. 49268/10, stavci 59. – 62., 6. studenoga 2012.; *Ulemek protiv Hrvatske*, br. 21613/16, stavci 128. – 131., 31. listopada 2019.), jer su podnositelji zahtjeva u tim predmetima boravili u ćelijama s nekoliko drugih zatvorenika, gdje nisu imali potreban osobni prostor, što je nužno pogoršalo njihovu situaciju u kojoj se u sobi nalazio djelomično odvojen zahod. Sud smatra da se u ovom predmetu zbog same te činjenica ne može doći do istog zaključka [kao u citiranim predmetima] (vidi *Szafrański protiv Poljske*, br. 17249/12, stavci 25. – 29., 15. prosinca 2015.).

18. Kada je riječ o prigovoru podnositelja zahtjeva da tijekom boravka u Zatvoru u Zagrebu nije dobio odgovarajuću medicinsku skrb za ozljede nosa, ramena i šake, koje je zadobio tijekom uhićenja (vidi gore navedeni

predmet *Mafalani*, stavak 35.), Sud primjećuje da su, prema informacijama koje su mu dostavljene, podnositelja zahtjeva pregledali liječnici u brojnim prilikama tijekom trajanja istražnog zatvora. Konkretno, podnositelju su nedugo nakon prijma dijagnosticirane kontuzije glave, nosa i ramena te prijelom nosa bez dislokacije, kao i iskrivljenje metalnog implantata u šaci povezanog sa starom ozljedom bez novog prijeloma te manji hematoma na lijevom ramenu. Iz podnositeljeve povijesti bolesti iz zatvora proizlazi i da mu je bilo osigurano liječenje za sva ta stanja prema potrebi: pregledao ga je otorinolaringolog i dani su mu lijekovi protiv bolova za prijelom nosa, a nema dokaza da je postojala indikacija za hitnu kiruršku intervenciju na njegovu ručnom zglobu, kako je podnositelj tvrdio, ili na njegovu ramenu. Štoviše, kao što je primijetio Općinski građanski sud u Zagrebu, podnositelj zahtjeva nije potkrijepio svoj prigovor pred domaćim sudovima tražeći medicinsko vještačenje koje bi pokazalo da njegove ozljede nisu liječene. Vještačenje na koje se podnositelj zahtjeva pozvao pred Sudom odnosilo se na način na koji su njegove ozljede zadobivene i njime ni na koji način nije ocijenjena primjerenost naknadne medicinske skrbi koja mu je pružena, a iz njega pogotovo nije proizlazilo da je skrb koja mu je pružena tijekom boravka u Zatvoru u Zagrebu bila neodgovarajuća.

19. Podnositelj zahtjeva nadalje je prigovorio zbog posebnih sigurnosnih mjera koje su na njega primijenjene tijekom prijevoza do sudnice i tijekom sudskih ročišta, odnosno činjenice da su mu ruke i noge bile vezane. Vlada je objasnila da su te mjere bile određene zbog specifičnosti kaznenog djela za koje se sudilo skupini optuženika koja je uključivala podnositelja zahtjeva, kao i zbog činjenice da je jedan od suosumnjivčnika teretio podnositelja i drugu osobu za dotično kazneno djelo, što je predstavljalo povećan sigurnosni rizik tijekom sudskih ročišta na kojima im se svima zajedno sudilo (vidi stavak 6. ove presude). Podsjećajući da upotreba lisica obično ne otvara pitanje na temelju članka 3. Konvencije ako je ta mjera određena u vezi sa zakonitim uhićenjem ili pritvorom i ne uključuje upotrebu sile, ili izlaganje javnosti, koja nadilazi ono što se razumno smatra nužnim u danim okolnostima (vidi *Svinarenko i Slyadnev protiv Rusije* [VV], br. 32541/08 i 43441/08, stavak 117., ECHR 2014 (izvadci)), Sud ne vidi razlog zašto bi posumnjao u opravdanost i nužnost određivanja takvih mjera u konkretnim okolnostima predmeta podnositelja zahtjeva. Nadalje je uvjeren da te mjere nisu bile nerazmjerne cilju [očuvanja] sigurnosti zbog kojeg su primijenjene (usporedi nasuprot tome predmet *Gorodnitchev protiv Rusije*, br. 52058/99, stavak 105., 24. svibnja 2007.).

20. Konačno, podnositelj zahtjeva prigovorio je zbog nepostojanja pravnih zaštitnih mjera u odnosu na posebne mjere koje su mu određene jer nikada nije bio obaviješten o primjeni takvih mjera ili o razlozima za njih niti je mogao podnijeti žalbu protiv takve odluke. Štoviše, tvrdio je da nije odgovoreno ni na jednu njegovu predstavku zatvorskoj upravi i Županijskom sudu u Zagrebu. Vlada je objasnila da podnositelj nije bio

obaviješten o toj odluci zbog razloga sigurnosti koji su proizlazili iz optužbi podnesenih protiv njega, ali da je svaki put prije nego što bi išao u šetnju na otvorenom bio upozoren da ne smije razgovarati s drugim zatvorenicima kao i da mora poštovati red i mir tijekom sudskih ročišta kada je onamo bio prepraćen. Štoviše, zatvorska uprava redovito je preispitivala mjere određene podnositelju zahtjeva. S tim u vezi, Sud upućuje na svoju sudsku praksu u pogledu postupovnih zaštitnih mjera potrebnih za zaštitu od proizvoljne primjene pretjerano restriktivnih uvjeta u kojima borave osobe lišene slobode (vidi *Onoufriou protiv Cipra*, br. 24407/04, stavak 70., 7. siječnja 2010. s daljnjim upućivanjima). Primjećuje da je podnositelj zahtjeva bio smješten u ćeliju s drugim pritvorenikom i da je dobio pristup raznim medijima nakon završetka istrage protiv njega u rujnu 2009. Stoga se ne može reći da vlasti nisu provele ponovnu ocjenu pri kojoj se u obzir uzimaju sve promjene okolnosti, situacije ili ponašanja zatvorenika (usporedi *A. T. protiv Estonije (br. 2)*, br. 70465/14, stavci 73. i 85., 13. studenoga 2018., i usporedi nasuprot tome *Csüllög protiv Mađarske*, br. 30042/08, stavak 37., 7. lipnja 2011.).

21. Štoviše, Sud primjećuje da su uvjete podnositeljeva smještaja, uključujući posebne sigurnosne mjere koje su na njega primijenjene, temeljito preispitali domaći sudovi na tri razine nadležnosti, koji su u dobro obrazloženim presudama utvrdili da nije došlo do povrede njegovih prava. Sud je stoga uvjeren da je podnositelj zahtjeva imao na raspolaganju odgovarajuće zaštitne mjere (usporedi, zbog sličnosti činjenica, *Hansen protiv Norveške* (odl.) [Odbor], br. 48852/17, stavak 154., i usporedi nasuprot tome gore navedeni predmet *Onoufriou*, stavak 73.).

22. Nakon što je pažljivo ispitao sav materijal koji mu je dostupan, Sud ne nalazi nikakve osnove za donošenje drukčijeg zaključka od onog domaćih sudova u pogledu zatvaranja podnositelja zahtjeva u relativnu izolaciju koja nije podrazumijevala postupanje ili kažnjavanje koje prelazi prag onoga što je „nečovječno ili ponižavajuće” i stoga protivno članku 3.

23. U svjetlu gore navedenog i sagledavajući uvjete podnositeljeva smještaja u cjelini, Sud utvrđuje da činjenice predmeta ne upućuju na postojanje povrede članka 3. Konvencije.

24. U skladu s tim, ovaj je prigovor očigledno neosnovan i mora se odbaciti u skladu s člankom 35. stavkom 3. točkom (a) i stavkom 4. Konvencije.

II. NAVODNA POVREDA ČLANKA 8. KONVENCIJE

25. Sud primjećuje da prigovor o nadzoru nad dopisivanjem podnositelja zahtjeva s njegovom odvjetnicom nije očigledno neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. točke (a) Konvencije niti je nedopušten po bilo kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

26. Opća načela o nadzoru nad dopisivanjem zatvorenika sažeta su u predmetu *Piechowicz* (gore naveden, stavci 232. – 240.).

27. Sud primjećuje da je u prilog svom prigovoru podnositelj zahtjeva dostavio oмотnicu s pismom svoje odvjetnice naslovljenim na njega, koja je bila ovjerena pečatom Županijskog suda u Zagrebu i parafom nepoznate osobe (vidi stavak 8. ove presude).

28. Vlada je prihvatila da je, s obzirom na količinu pisama koja su primali podnositelj zahtjeva i njegovi suoptuženici i činjenicu da je sud nadzirao njihovo dopisivanje s vanjskim svijetom, osim s njihovim odvjetnicima, moguće da je jedno od pisama odvjetnice možda nenamjerno greškom otvoreno i ovjereno pečatom. Međutim, tvrdila je da je riječ o izoliranom slučaju, koji se dogodio više od tri godine nakon donošenja naloga o posebnim mjerama u odnosu na podnositelja zahtjeva (vidi stavak 3. ove presude) i da podnositelj zahtjeva nije tvrdio da je ta situacija ikad prije ili poslije ponovljena.

29. Sud napominje da se, na temelju članka 69. Zakona o kaznenom postupku, dopisivanje između optuženika i njegova odvjetnika ne nadzire, osim ako sudac ne odluči drukčije i to samo u vezi s određenim kaznenim djelima. Nadalje primjećuje da je dopisom od 13. lipnja 2012. Županijski sud u Zagrebu obavijestio odvjetnicu podnositelja zahtjeva da nije donesena nikakva sudska odluka o nadzoru nad dopisivanjem podnositelja zahtjeva s njegovim odvjetnicima i da, u svakom slučaju, takva odluka ne bi bila dopuštena prema domaćem pravu (vidi stavak 8. ove presude).

30. Budući da su otvaranjem navedenog pisma vlasti postupile protivno navedenoj izričitoj zakonskoj zabrani, njihovo miješanje u podnositeljevo pravo na poštovanje njegova dopisivanja nije bilo „u skladu sa zakonom” te je stoga predstavljalo povredu članka 8. Konvencije (usporedi gore navedeni predmet *Piechowicz*, stavak 236.). Prema tome, nije potrebno ispitati jesu li ispunjeni ostali zahtjevi te odredbe.

PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

31. Podnositelj zahtjeva potraživao je 80.000,00 eura (EUR) na ime naknade nematerijalne štete. Nadalje je potraživao 5.200,00 eura na ime troškova i izdataka nastalih pred domaćim sudovima i 4.170,00 eura na ime troškova i izdataka nastalih pred Sudom, kao i 995,00 eura na ime troškova prijevoda.

32. Vlada je osporila te iznose.

33. S obzirom na utvrđenu povredu Sud podnositelju zahtjeva dosuđuje iznos od 2.000,00 eura na ime naknade nematerijalne štete, uz sve poreze koji bi se mogli zaračunati.

34. Uzimajući u obzir dokumente koje posjeduje, Sud smatra razumnim dosuditi iznos od 2.850,00 eura, koji obuhvaća troškove po svim osnovama, uvećan za sve poreze koji bi se mogli zaračunati podnositelju zahtjeva.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *utvrđuje* da je prigovor na temelju članka 8. Konvencije dopušten, a ostatak zahtjeva nedopušten
2. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 8. Konvencije
3. *presuđuje*
 - (a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba u roku od tri mjeseca isplatiti sljedeće iznose:
 - (i) 2.000,00 EUR (dvije tisuće eura) na ime naknade nematerijalne štete, uvećano za sve poreze koji bi se mogli zaračunati
 - (ii) 2.850,00 EUR (dvije tisuće osamsto pedeset eura) na ime naknade troškova i izdataka, uvećano za sve poreze koji bi se mogli zaračunati podnositelju zahtjeva
 - (b) da se od proteka prethodno navedena tri mjeseca do namirenja plaća obična kamata na navedene iznose koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda
4. *odbija* preostali dio zahtjeva podnositelja za pravednu naknadu.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 21. svibnja 2024. u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Dorothee von Arnim
Zamjenica tajnika

Pauliine Koskelo
Predsjednica

Prevela prevoditeljska agencija Alkemist

